

הקול היהודי

ב"ה

גליון מס' 15 י"ט חשוון התש"ע

בין ישראל לעמים

גילוי דעת תורה ותמיכה בחיילי שמשון שהצהירו אמונים לתורת ישראל • השב"כ נלחץ ומנסה להפחיד • במעוז אסתר ורמת מגרון בונים שוב • סובלנות: גם ערבים כותבים בקול היהודי • סיפורי חקירות בשב"כ • סרטון מצורף: הרב יעקב יוסף מחזק את המורחקים • פינה חדשה: 'בקיצר' •

מערכת הקול היהודי שמחה לקבל את הספר החדש שיצא לאור על ידי המכון התורני שעל ידי ישיבת עוד יוסף חי: "תורת המלך – דיני נפשות בין ישראל לעמים".

הספר, שנכתב על ידי הרבנים יצחק שפירא ויוסף אליצור, עוסק ביחס לנפש הגוי: המקור לאיסור הריגת גוי, הריגת גוי שעובר על שבע מצוות, מסירות נפש על הריגת גוי – בין גויים, האיסור על יהודי למסור את נפשו כדי להציל גוי, והעולה מכל הנ"ל להתנהגות עם גויים בשעת מלחמה.

הספר זכה להסכמות נלהבות של הרב גינזבורג, הרב יעקב יוסף, ר' זלמן נחמיה גולדברג והרב דב ליאור.

בסיום הספר מופיעות גם המסקנות העולות מן הפרקים בתמצית (מערכת הקול היהודי מציעה לשב"כ להעניק את פרס בטחון ישראל למחברים, שאיפשרו לחוקרים לקרוא את המסקנות המקוצרות בלי צורך להעמיק בכל הספר ...).

המחברים הסבירו לקול היהודי שהנושא של הבדלה בין יהודי לגוי והעדפת חיי ישראל על פני חיי גויים הוא נושא מהותי ונוגע ישירות למה שמתרחש סביבנו היום. הספר הזה נחוץ וחשוב לכל מי שרוצה להבין את דעת התורה במציאות המורכבת של ימינו בין יהודים לגויים.

רק בשבוע האחרון התפרסמה דוגמא לבלבול השורר בתחום, כאשר מצד אחד התברר שיש יהודי שעשה מעשים בלי להבחין בין דרכה של תורה לעניין יהודים, לבין דרכה לעניין ערבים, ומצד שני - גם אלו שהתייחסו לדבריו, לעיתים בגינוי, לא השכילו לברר את ההבדלים הללו לאשורם. מיותר לציין שבשום מקום בספר לא נכתב שהדברים מכוונים רק לגויים הקדמונים ... ולשם הטעימה, נביא בכל פעם, מסקנות בקצרה של כל פרק מפרקי הספר.

פרק ראשון – איסור הריגת גוי.

- א. לגוי אסור להרוג גוי, ואם הרג חייב מיתה (הדבר נלמד מהפסוק: "שופך דם האדם באדם דמו ישפך").
- ב. איסור "לא תרצח" מתייחס ליהודי שהורג יהודי אחר.
- ג. יהודי שהורג גוי, אינו חייב מיתה.

ד. האיסור ליהודי להרוג גוי הוא מהפסוק "שופך דם האדם", שהרי יש לנו כלל ש'ליכא מידי דלישראל שרי ולגוי אסור", כלומר: יהודים גם מחוייבים בשבע מצוות בני נח.

שנזכה ללמוד וללמד, לשמור ולעשות ולקיים. המעוניינים ברכישת הספר (שנמכר במחיר מוזל של 30 ₪ לרגל ההוצאה) יפנו לליאור : 054-5969529.

גילוי דעת תורה ותמיכה בחיילי שמשון שהצהירו אמונים לתורה ולארץ הקודש .

כל יהודי המשרת בצה"ל צריך לדעת להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור: להבדיל בין המצוה להגן ולשמור על יהודים ולהכות באויבי ישראל - "עזרת ישראל מיד צר" - ובין מעשים רעים ופסולים, שלצערנו, נעשים כיום בידי הצבא.

ברור ופשוט שאסור לכל חייל, בכל דרגה ובכל תפקיד, להיות שותף באופן אישי במעשים האסורים על פי התורה כמו גירוש יהודים מארץ ישראל - מעשים הכוזבים גם בהכאה ובגזל ואף בחילול שבת, כדוגמת פועולת הצבא נגד ההתיישבות היהודית בחוקש ת"ר.

י"ש כוחם של בחורי ישראל המצהירים מראש ובגלוי על נאמנותם לה ולתורתם - נאמנות שעליה הם "מושבעים ועומדים מהר סיני" והיא קודמת ונעברת על כל נאמנות אחרת. **י"ש כח מיוחד** לבחורים מגדוד שמשון על קידוש-השם של הצהרת הנאמנות האמיתית.

אנו קוראים לציבור לחזק את ידי החיילים הרגל, ולתמוך בחיילים נוספים ללכת בעקבותיהם. ובזכות זאת נזכה לראות צבא יהודי מתוקן, הפועל בשם ה'צבאות

על החתום

הרה"ג יצחק גינזבורג שליט"א

הרה"ג יעקב יוסף שליט"א

הרה"ג דב ליאור שליט"א

בגילוי דעת שיצא לאחרונה, ועליו חתומים הרה"ג דב ליאור שליט"א, הרה"ג יעקב יוסף שליט"א והרה"ג יצחק גינזבורג שליט"א, מחזקים החותמים את ידי החיילים הגיבורים שהצהירו בפה מלא כי הם נאמנים לה ולתורתנו, וקידשו שם שמים באמירה זו.

סיוע כלכלי למורחקים

בשבוע שעבר דיווחנו על הקרן שהקים אריה ברמסון, חברם של שלושת המורחקים מהשומרון. על מנת להגיע למעגלים נרחבים של סיוע למשפחות, נפתח לצורך העניין קישור לדף אינטרנט, בו ניתן להשאיר פרטים, ונציג טעם הקרן, יחזור אל המעוניין לתרום. מומלץ ורצוי להפיץ את הקישור הבא:

<http://murhakim.freevar.com/trumot.html>

השב"כ נלחץ ומנסה להפחיד

אלעד מאיר, תושב חרשה, סיפר לקול היהודי על שיחה מעניינת שזכה לה השבוע: "נסעתי בטרמפ בבוקר לעבודתי בשפלה, רכב בלשים עצר אותי והובילו אותי לתחנת 'שער בנימין'. לאחר זמן מה הופיע איש שב"כ המכונה 'רון', והחל לשוחח עמי. השיחה היתה אמורה להתנהל מבחינתו על מי מנוחות. רון אמר לי שהשב"כ מבין את הצורך במחאה, וזה דבר לגיטימי ומובן (תודה באמת!), אך בזמן האחרון, יש יותר מדי פעילות בלתי חוקית והפגנות

אלימות בגוש טלמונים דולב, ואני האחראי על כך. בתחילה אמרתי לו כי אין לי שמץ של מושג על מה הוא מדבר, כיוון שכל ההפגנות אצלנו חוקיות למהדרין..."

אלעד המשיך וסיפר: באיזשהו שלב, לא אהבתי את הרעיון בכלל שאני בשיחת אזהרה, ולכן הפסקתי לשתף עם רון פעולה, ושתקתי. הוא נעץ בי עיניים – נעצתי בו בחזרה עד שנמאס לי והתמקדתי באיזו נקודה על הקיר. סתם בהיתי."

רון התחיל להתעצבן ולאיים: "אם אתה לא תירגע, גם אותך נעיף עם צו הרחקה מיו"ש, אתה אחראי מבחינתנו על כל מה שיקרה שם ונבוא אליך בטענות". אלעד סיים ואמר כי "כמובן שטענה זו איננה אפשרית מבחינה חוקית, אבל זה חל ממסע ההפחדות של השב"כ. אין מה לפחד מהם."

מעוז אסתר ורמת מגרון, בונים שוב את בתיהם

ושוב הגיעו פקחי המנהל האזרחי, יחד עם כלי הרס ומשחית, והרסו את בתי מעוז אסתר שבכוכב השחר. גם בשבות עמי שבשומרון וברכס רמת מגרון, הרסו כוחות הגירוש בפעם המי יודע כמה את הבתים והמבנים. התושבים מצידם, בונים מיד את הבתים לאחר שהכוחות מסתלקים מהמקום, אך מזכירים: "יש יד שחותמת על הצווים האלו, בהתמדה ובאכזריות, שמו של האדם האחראי להרס ולגזל רכושנו, הוא רמי זיו – תושב פדואל, עובד המינהל האזרחי". "זיו", כך אומרים תושבי המאחזים, "ממשיך בהתנכלויות כלפי יהודים, בתיים ורכושם".

השבוע יצאו תושבי מעוז אסתר וחילקו לתושבי פדואל, שכניו של רמי זיו, מכתב ובו מתוארים מעלליו של זיו. "המכתב מראה שחור על גבי לבן, כי לרמי זיו אחריות מליאה, לא רק למעשי ההרס הקשים, אלא גם להתעמרות והתעללות אישית כנגד תושבי הגבעות". "המאבק בדמויות מתוך ההתיישבות, שמזיקות להתיישבות, רק ילך ויגדל", אומרים תושבי מעוז אסתר. "עד שמהרסיך ומחריביך – ממך יצאו".

במהלך ההרס ברמת מגרון נעצרו שתי בנות באלימות קשה, השתים סירבו להזדהות ומעצרן הוארך עד יום ראשון. מכתבם של תושבי מעוז אסתר מצורף לקול היהודי.

פינת מילי דשטותא: עדות: מתנחלים תקפו פלסטיני באלות סמוך ליצהר, ספטמבר 2009

כתב הקול היהודי, אשרף עיסא, סטודנט

ביום רביעי ה-16.9.09 ניסיתי להגיע למסגד אל-אקצא לתפילת הלילה ה-27 של הרמדאן, שהיא תפילה חשובה במיוחד, אבל המשטרה והצבא לא נתנו לי להיכנס כי אני בן פחות מ-50. חזרתי לרמאללה ואכלתי שם את הסעודה המפסקת של יום הצום, ואחר-כך לקחתי

מונית לכיוון שכס. בסביבות השעה 22:00 בלילה ירדתי מהמונית ליד צומת יצהר כדי לתפוס טרמפ לעוורתא. הלכתי כמה מטרים בכיוון עוורתא וראיתי מכונית מגיעה מכיוון חווארה ופונה בצומת יצהר. לא שמתי לב איזו מן מכונית זו הייתה.

המכונית עצרה כמה מטרים אחרי הצומת בכביש שמוביל להתנחלות יצהר ויצאו ממנו ארבעה מתנחלים. אני הלכתי בצד השני של הצומת. ראיתי ששניים מהמתנחלים מחזיקים אלות מעץ ונבהלתי. הבנתי שמהו רע הולך לקרות. ניסיתי לברוח, אבל המתנחלים רצו אלי. הם הכו אותי בכל הגוף עם האלות וגם הרביצו לי עם הידיים ובעטו בי. הם צעקו עלי בעברית תוך כדי, אבל לא הבנתי כלום. נפלתי על הקרקע וצעקתי וקראתי לעזרה, אבל אף אחד לא שמע אותי כי כמעט לא היו אנשים בכביש בשעה הזו. הארבעה החזיקו נשק, אבל הם לא השתמשו בו. אחד מהם הכה אותי בשוק והרגשתי כאב נוראי.

אחרי חמש דקות בערך ארבעת המתנחלים סחבו אותי למרחק של 15 מטרים מהכביש, זרקו אותי על הקוצים והעפר ועזבו לכיוון המכונית. היה חשוך ולא הצלחתי לראות טוב את הפנים שלהם, אבל ראיתי שהם היו בני עשרים ומשהו ושכלולם היו פאות וכיפות קטנות. למכונית שלהם הייתה לוחית צהובה.

הרגשתי כאבים נוראיים, בעיקר בשוקיים ובבטן כי הם בעטו לי בבטן, אבל אחרי כמה דקות אספתי כוחות, קמתי והלכתי לכביש. סימנתי למכוניות בכביש לעצור ועצרה לי מכונית פרטית. הנהג שאל אותי מה יש לי וסיפרתי לו מה קרה. הוא הזמין לי אמבולנס של הסהר האדום בשכס. האמבולנס הגיע אחרי חמש דקות בערך והפרמדיקים לקחו אותי לבית החולים רפידיא בשכס. הרופאים שם עשו לי צילומים והתברר שיש לי שבר בעצם הקרסול של רגל ימין. הם אמרו לי שאני צריך להיות בגבס למשך 21 יום ונתנו לי משככי כאבים ואנטיביוטיקה. סבלתי מכאבים ביד ימין ובכל חלקי הגוף... (ותודה לאתר 'בצלם').

'בְּקִיצֵר'

☺ חבר'ה יצאו לטייל בעצירה אל קבלייה ☺ מגב'ניקים ניסו לעצור אותם אך ללא הצלחה ☺ לאחר מכן גייפ מג'יב חטף אבנים ☺ בערב התפנצ'ר ספארו בשוב יצהר ☺ בפדואל הפגינו כ-10 בנות ממעלה לבונה מול ביתו של רמי זיו ☺ באזור טלמונים נשרפו ונפגעו רכבים ערביים רבים ☺ ירון, לזה התכוונת? ☺ בתגובה סגר המח"ט את האזור לכניסת ערבים ☺ אדרבה ☺ מזכירויות הישובים כינסו ישיבה דחופה בנושא ☺ אוי וי ☺ בשכונת רמות חולקו פלאיירים המתארים את מעלליו של שי ניצן, המתגורר בשכונה ☺ שוב נעצר אלחנן גרונר, שביקר את הוריו, המתגוררים ברמות ☺ הוא שוחרר מיד-מדובר במעצר שווא ☺ ליד מאחו בשומרון נופצו שמשות של רכב ערבי שעצר ליד המאחז ☺ ברמת מיגרין נעצרו שתי בנות מוכרות מאוד למשטרה שסירבו להזדהות ☺ באמת לא מזוהות.

שבת: יום שישי: עופר נכנס למשרד

חקירות, מודיע לאחרים שהחקירה הסתיימה להיום. כולם יוצאים הוא נשאר איתי לבד. הוא מביא לי כוס קפה, מוציא מהתיק עלוני פ"ש ומציע לי ללמוד. מאחר ואני לא מגיב הוא קורא לי כל מיני מאמרים תורניים על פרשת השבוע. הקפה מתקרר, והוא מתחמם. הוא מודיע לי שעברתי כל גבול ושל"דרך ארץ קדמה לתורה" ואם מישוהו מביא לך קפה, אז תשתה אותו! "יש לנו אישור מרב בית הכלא לחקור אותך בשבת, מאחר ואתה יודע דברים

מסויימים זה ממש פיקוח נפש". דקות

ספורות לפני שבת הוא אומר לי שעלה לו איזה עניין דחוף והוא חייב ללכת. וכמובן הם החזירו אותי לתא. עוד לפני שבת הם הציעו לי ללכת להתקלח. נשמע נחמד, אז הסכמתי. לקחו אותי לחדר, מטר על

שניים. הוא היה מכוסה בקרמיקה שנראה לי שכאשר הדביקו אותו על הקיר הוא היה לבן, עכשיו הוא היה אפור – שחור – כתום. בחדר הזה הם היו שוטפים את הכלים מהמטבח, וכל איפה שדרכתי הרגשתי שכבות של שומן ושאריות אוכל, מהר מאוד צעקתי לסוהר שיחזיר אותי לתא הנחמד והנקי (יחסית). בחלק גדול של התאים היו מרוחות כל מיני כתובות על הקיר בערבית עם משחת שיניים. באחד התאים שאליו הביאו אותי מידי כמה ימים היה פתח אורור לתא שלי וכל הלילה שמעתי איזה ערבי צועק צעקות בערבית, (לפעמים צעקתי לו חזרה אבל זה לא עזר). האוכל היה זוועה, מאחר שרציתי בד"ץ הם הביאו לי מנות של "מבושלת". פעמים רבות זה היה מקולקל עד שהגעתי לתא לאכול אותו. הסתפקתי בד"כ בלחם וריבה, זה לא היה קשה כי לא היה לי תיאבון אחרי החקירות. הייתי עייף ורציתי לישון. כששקלו אותי בכניסה לניצן (לקחו אותי לשם לשבועיים "הרגעה"

לפני שלקחו אותי למעשיהו), ראיתי שבאמת ירדתי עשר קילו בשבועיים שהייתי שם.

שבת נכנסת וגם המדובב הנחמד (זה היה לפני התרגיל הצולע שלון). אני מתחיל להתפלל, הוא אומר לי שגם הוא רוצה להתפלל, ומבקש ממני ללמד אותו. אמרתי לו לשיר אחריי והתחלתי לשיר "לכה דודי". הוא היה זייפן כזה נורא (אני לא צוחק) ששיקרתי לו ואמרתי לו שחוף מזה הכל אומרים בשקט. זה עוד אחת מהמטרות שלהם – סתם להפריע לך.

השפלה: הם כל כך אוהבים את זה. כי אכן זה פוגע, אף אחד לא עובר לסדר היום כשמשפילים אותו. אפילו אם הוא לא מראה את זה בחוץ, בפנים הוא כן. הם מביאים ערסים מהרחוב במלוא מובן המילה בשביל

הוא היה זייפן כזה נורא (אני לא צוחק) ששיקרתי לו ואמרתי לו שחוף מזה - הכל אומרים בשקט.

החלק הזה.

"אתה יודע מה היה יכול לקרות מהניגלות שייצרתם? הרי תכנתם לזרוק אותם על כביש מהיר (הוא מת שאני יגיד לו שזה לא נכון!) והיה יכול לעבור שם אוטובוס כפול עם 100 ילדות שחוזרות מבית ספר ולהיהרג. אפילו מחבלים שמתפוצצים בשוק בירושלים לא אכפת להם את מי הם הורגים, ואתה דווקא רוצה להרוג ילדות! חולה נפש! יש לך מזל שתפסנו אותך, הצלנו אותך מכלא לכל הדיים, אתה צריך להגיד לנו תודה". טוב שהוא לא מצא סכין במטבח שלי, אז הוא היה טוען שתכננתי לרצוח את כל חברי הכנסת אחד אחרי השני, מזל!

פתאום נכנס חוקר אחר למשרד, שהיה כביכול באמצע לחקור איזה מחבל (מידי פעם שומעים ערבים צורחים). הוא שואל את עופר מה הסיפור שלי? ומאותו רגע אני זוכה לתואר הבא: הבחור מחבורת

צבי הנינג'ה שרצה להרוג 100 ילדות. כמובן שהחוקר הנ"ל מזדעזע ומודיע שעם אחד כמוני הוא לא יכול להיות אפילו באותו חדר! הוא מתחיל לצעוק: "למה אנחנו צריכים לבזבז את הזמן שלנו איתכם?" אנחנו מוסרים את הנפש שלנו לתפוס מחבלים! אתם לא מעניינים אותנו. יש לנו עבודה אמיתית לעשות. אין לכם חשיבות אפילו לזה! תתנו לנו לחזור לעבודתינו!" החוקר הוא נהיה כל כך אדום, שחבריו מרגיעים אותו ומשכנעים אותו שלא שווה אפילו להתעצבן על אחד כמוני. הוא הולך, ונשבע שהוא לא רוצה לראות אותי יותר, ואכן לא ראיתי אותו יותר.

באחד הימים אני דורש לדבר עם עורך הדין שלי. הם מתקשרים אליו בפניי ומודיעים לו שאני רוצה שהוא יגיע לאשקלון. הוא הסביר להם שהוא

עסוק ושאינו יכול להגיע. הם קפצו על זה כמו חיות על טרף. "אתה רואה, אפילו העורך דין שלך אין לו זמן בשבילך! אתה לא מעניין אף אחד יותר! הארגון הזה חוננו דוחף לכם את העורכי דין הכי זולים ודפוקים שיש. לא מעניין אותם ממך. אתה לא מעניין אף אחד".

מעניין שדווקא הם כל כך התעניינו בי... .

כמה פעמים עבדו עלי, לקחו אותי מהתא ואמרו לי שאני הולך הביתה. כמובן ששמחתי ואפילו שמתי מרצוני את המסכה השחורה, הם לקחו אותי ואמרו לי תחכה כאן, הורידו לי את המסכה ומי יושב מולי אם לא "עופר" במשרד החקירות עם החיוך השטני שלו ואומר "איך האמנת לנו, חה חה חה".

כמעט כל יום, באמצע החקירה, היה נכנס אחד גבוה מאוד, קרח, מלא צלקות וחסר שיניים בשם "ירמי".

אני לא חושב שהוא ידע על מה אני בכלל נחקר, וזה באמת לא היה משנה בשביל התפקיד שלו. איך שהוא היה נכנס הוא היה מתחיל לצעוק "מה? זה עוד אחד מיצרה? עוד אחד מהנמושות האלה?! די נמאס לנו לראות אתכם! אתם חבורה של פחדנים. כל מה שאתם יודעים לעשות זה לכרות עצי זית, לזרוק כבשים לבור הציפורים, לתקוף ערבים זקנים וילדים ערבים! תגיד לי, ניסיתם פעם לתקוף משהו שמסוגל להחזיר לכם?!!! חבורה של פחדנים ונמושות!!!!". כל

יום הוא היה אומר את אותו הדבר כאילו הוא מקריא את זה מתוך טקסט. כמובן שלא הצליח לשלוט על עצמו וירק תוך כדי שהוא מדבר, במרחק של בערך ארבע ס"מ מהאף שלי (להזכירכם אני אזוק). הם מנסים לגרום לכך שאני אתקשר איתם. לא אכפת להם על מה. שהתקשורת תתחיל

כמה פעמים עבדו עלי, לקחו אותי מהתא ואמרו לי שאני הולך הביתה. הם לקחו אותי ואמרו לי תחכה כאן, הורידו לי את המסכה ומי יושב מולי אם לא "עופר" במשרד החקירות עם החיוך השטני שלו ואומר "איך האמנת לנו, חה חה חה".

והם כבר ידאגו לשאר... ותאמינו לי, שזה ניסיון לא פשוט כשאיזה רשע מכוער צועק ומשפיל אותך כל כך הרבה, זה לא פשוט לא לקום ולשבור לו את השיניים או לפחות לתאר לו (בצעקות כמובן) רבע ממה שהולך לקרות לו בעולם הבא, ותאמינו לי שבשביל זה אני מוכן ללכת לעבוד בגיהנום.

במהלך החקירות הם כותבים דוחות על החקירה. הם אמורים לדווח על כל החקירה, על שעת ההתחלה והסיום, זמני הפסקות וכו'. עופר כל כך היה נהנה להראות לי איך הוא מזייף את השעות וכותב כאילו הוציאו אותי להתפלל מנחה ולהפסקות. הוא רצה שאני ירגיש שאני בידיים שלו, ושאין דין ואין דיין, מה שבמידה מסוימת היה נכון.